

ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีการรับมรดก

ผู้จัดทำโดย อุดลย์ มีสมนชัย

อาจารย์ที่ปรึกษา คร.สมจิตต์ เซอร์ชันซี

ผลงานการวิจัย เรื่อง ปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีการรับมรดกพระราชบัญญัติ ภาษีการรับมรดก พ.ศ. 2558 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา วิเคราะห์ ทฤษฎี หลักการและเหตุผล เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีมรดกทั้งของไทยและต่างประเทศ ตลอดจนศึกษาและวิเคราะห์ปัญหา เกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีมรดก รวมถึงแนวทางการแก้ไขปัญหการจัดเก็บภาษีมรดกของประเทศไทย และต่างประเทศ เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขการจัดเก็บภาษีมรดกได้อย่างแท้จริง

จากการศึกษาพบว่าระบบการจัดเก็บภาษีมรดกตามพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. 2558 ของไทยนั้น จัดเก็บจากผู้รับมรดกมิได้จัดเก็บจากกองมรดก ผู้มีหน้าที่ยื่นแบบแสดงรายการ ภาษีมรดกและเสียภาษีมรดก ได้แก่ ผู้รับมรดกซึ่งอาจเป็นทายาทโดยธรรม ทายาทผู้รับพินัยกรรม หรือบุคคลอื่นใดก็ได้ที่ได้รับมรดกนิติบุคคลที่จดทะเบียนในประเทศไทย หรือจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย ไทย หรือมีผู้ถือหุ้นที่เป็นผู้มีสัญชาติไทยถือหุ้นเกินร้อยละห้าสิบของทุนจดทะเบียนที่ชำระแล้วใน ขณะที่มีสิทธิได้รับมรดก หรือมีผู้มีสัญชาติไทยเป็นผู้อำนวยการกิจการหนึ่งหนึ่งของคณะบุคคล ซึ่งมีอำนาจบริหารกิจการทั้งหมด เป็นผู้มีสัญชาติไทย เมื่อผู้รับมรดกได้รับมรดกแล้วต้องยื่นแบบ แสดงรายการภาษีมรดกและเสียภาษีมรดกภายใน 150 วันนับแต่วันที่ได้รับมรดกที่เป็นต้นเหตุให้มี หน้าที่เสียภาษี ณ สำนักงานสรรพากรพื้นที่สาขาแห่งใดแห่งหนึ่ง หรือสถานที่อื่นใดที่อธิบดี กรมสรรพากรกำหนดก็ได้ หากไม่เสียภาษีหรือเสียภาษีเกินกำหนดเวลาดังกล่าว จะต้องเสียเบี้ยปรับ อีก 1 เท่าของจำนวนภาษีที่ต้องชำระและต้องเสียเงินเพิ่มอีกร้อยละ 1.5 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนของ จำนวนภาษีที่ต้องชำระโดยไม่รวมเบี้ยปรับ ซึ่งระยะเวลาดังกล่าวอาจขยายได้ตามความจำเป็นและ สมควร โดยได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมสรรพากร สำหรับผู้ที่ได้รับยกเว้น ไม่ต้องเสียภาษีมรดก ได้แก่

- 1) คู่สมรสของเจ้ามรดก
- 2) ผู้ที่ได้รับมรดกที่เจ้ามรดกแสดงเจตนาหรือเห็นได้ว่ามีความประสงค์ให้ใช้มรดกนั้น เพื่อประโยชน์ในกิจการศาสนา การศึกษา หรือการสาธารณประโยชน์
- 3) หน่วยงานของรัฐและนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อกิจการศาสนา การศึกษาหรือการ สาธารณประโยชน์

4) บุคคลหรือองค์การระหว่างประเทศตามข้อผูกพันที่ประเทศไทยมีอยู่ต่อองค์การสหประชาชาติ หรือตามกฎหมายระหว่างประเทศ หรือตามสัญญาหรือตามหลักข้อที่ถือปฏิบัติต่อกันกับนานาประเทศ

เนื่องจากระบบการจัดเก็บภาษีมรดกตามพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. 2558 ของไทยจัดเก็บจากผู้รับมรดกมิได้จัดเก็บจากกองมรดกดังที่ได้กล่าวมาแล้ว ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาความไม่เป็นธรรม และเกิดความซ้ำซ้อนในการจัดเก็บภาษีการรับมรดก กล่าวคือ มรดกกองเดียว อาจเสียภาษีมากกว่าหนึ่งครั้ง ยกตัวอย่างเช่น นาย ก. ได้รับมรดกจากนาย ข. มูลค่าทรัพย์สินมรดกจำนวน 500 ล้านบาท นาย ก. เสียภาษีมรดกส่วนที่เกิน 100 ล้านบาท ต่อมา นาย ก. ตาย นาย ค. ได้รับมรดกจากนาย ก. มูลค่าทรัพย์สินมรดก 500 ล้านบาท นาย ค. ต้องเสียภาษีมรดกส่วนที่เกิน 100 ล้านบาทจากกองมรดกเดียวกัน จะเห็นว่ามรดกกองเดียวกันต้องเสียภาษีถึงสองครั้งเป็นการจัดเก็บภาษีที่ซ้ำซ้อนไม่เป็นธรรมแก่ผู้เสียภาษี ไม่เป็นไปตามหลักการจัดเก็บภาษีอากรที่ดี และเมื่อพิจารณาบทบัญญัติมาตรา 12 วรรคแรก ถ้อยคำที่ว่า “ผู้ได้รับมรดกจากเจ้ามรดกแต่ละราย ไม่ว่าจะได้รับมาในคราวเดียวหรือหลายคราว ถ้ามรดกที่ได้รับมาจากเจ้ามรดกแต่ละรายรวมกันมีมูลค่าเกินหนึ่งร้อยล้านบาท.....” หมายความว่า ผู้รับมรดกคนเดียวได้รับมรดกจากเจ้ามรดกคนเดียวหรือเจ้ามรดกหลายคน ไม่ว่าจะรับมาในคราวเดียวหรือหลายคราวก็ตาม ถ้ามรดกที่ได้รับมานั้นมีมูลค่ารวมกันเกินกว่า 100 ล้านบาท ผู้รับมรดกต้องเสียภาษีการรับมรดกในส่วนที่เกิน 100 ล้านบาท เนื่องจากมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ. 2558 มิได้กำหนดระยะเวลาการรับมรดกครั้งแรกและครั้งที่สองไว้ ดังนั้น แม้การรับมรดกครั้งแรกจะห่างจากครั้งที่สองกี่ปีก็ตาม เช่น รับมรดกครั้งแรก พ.ศ. 2560 จำนวน 100 ล้านบาทไม่ต้องเสียภาษีมรดก และรับมรดกครั้งที่สอง พ.ศ. 2570 จำนวน 100 ล้านบาท ก็ต้องนำจำนวนมรดกที่รับครั้งแรกและครั้งที่สองมารวมกันถ้าเกินจำนวน 100 ล้านบาท ก็ต้องนำมาคำนวณเพื่อเสียภาษีมรดก จึงมีปัญหาในเรื่องของการคำนวณภาษีและสร้างภาระให้กับผู้รับมรดกเป็นอย่างมาก เพราะต้องคอยตรวจสอบตลอดเวลาว่ามรดกที่ตนเองได้รับมาในแต่ละคราวนั้นถึงเกณฑ์ต้องเสียภาษีแล้วหรือยังไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเพียงใดก็ตาม

ในสหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และฟิลิปปินส์ก็มีการจัดเก็บภาษีมรดกเช่นเดียวกับไทย แต่สหรัฐอเมริกา และฟิลิปปินส์ จัดเก็บภาษีมรดกจากกองมรดก ส่วนญี่ปุ่นและไทยจัดเก็บภาษีมรดกจากผู้รับมรดก ซึ่งการจัดเก็บภาษีมรดกจากกองมรดกนั้น เมื่อเจ้ามรดกตาย และเจ้ามรดกมีทรัพย์สินอยู่ในบังคับที่ต้องเสียภาษีมรดก กองมรดกก็จะเป็นผู้รับภาระทางภาษี โดยจัดเก็บภาษีจากกองมรดกซึ่งยังมีได้มีการแบ่งของเจ้ามรดก ภายหลังจากเสียภาษีแล้วก็จะไปเป็นกองมรดกที่ผู้รับมรดกแต่ละคนมีสิทธิที่จะได้รับตามสัดส่วน จะเห็นได้ว่าผู้รับมรดกแต่ละคนได้รับมรดกที่ไม่มีภาระภาษีเลย ดังนั้น การจัดเก็บภาษีมรดกจากกองมรดกของสหรัฐอเมริกา และญี่ปุ่น จึงไม่มีปัญหาเรื่องการ

จัดเก็บภาษีซ้ำซ้อน ส่งผลให้รัฐบาลสามารถจัดเก็บภาษีมรดกได้อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย และเป็นธรรมสอดคล้องกับหลักการจัดเก็บภาษีอากรที่ดี นอกจากนี้ ยังเป็นการลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมได้อีกด้วย ซึ่งถือว่าเป็นข้อดีของการจัดเก็บภาษีมรดกจากกองมรดก

ประเทศส่วนใหญ่ในโลกทั้งในกลุ่มที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์และระบบกฎหมายซีวิลลอว์นิยมจัดเก็บภาษีมรดกแบบอัตราก้าวหน้า (Progressive Rate) เช่น สหรัฐอเมริกา ญี่ปุ่น และฟิลิปปินส์ เป็นต้น มีเพียงบางประเทศเท่านั้นที่ยังคงเก็บภาษีมรดกแบบอัตรากว้าง (Flat Rate) เช่น อังกฤษ เป็นต้น ซึ่งการจัดเก็บภาษีมรดกแบบอัตราก้าวหน้า (Progressive Rate) อัตรากว้างแปรตามมูลค่าของทรัพย์สินมรดก มูลค่าของทรัพย์สินมรดกมากก็เสียภาษีมาก มูลค่าของทรัพย์สินมรดกน้อยก็เสียภาษีน้อยตามสัดส่วนของมูลค่ามรดก โดยไม่คำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างเจ้ามรดกกับผู้รับมรดก

ตามพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ.2558 อัตรากว้างการรับมรดกใช้แบบอัตรากว้าง (Flat Rate) อัตรากว้างแปรขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ระหว่างผู้รับมรดกกับเจ้ามรดก โดยให้เรียกเก็บภาษีการรับมรดกจากผู้รับมรดกที่เป็นบุคคลทั่วไปในอัตราร้อยละ 10 ของมูลค่าทรัพย์สินมรดกส่วนที่เกินหนึ่งร้อยล้านบาท และจัดเก็บจากผู้รับมรดกที่เป็นบุพการี (ผู้สืบสายโลหิตโดยตรงขึ้นไปทุกชั้น ได้แก่ บิดา มารดา ปู่ย่า ตายาย) และผู้สืบสันดาน (ผู้สืบสายโลหิตโดยตรงลงมาทุกชั้น ได้แก่ ลูก หลาน เหลน ลื้อ) ในอัตราร้อยละ 5 ของมูลค่าทรัพย์สินมรดกส่วนที่เกินหนึ่งร้อยล้านบาท

สหรัฐอเมริกาปัจจุบันจัดเก็บอัตราร้อยละตั้งแต่ 18% - 40% อัตรากว้างมรดกมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศ และนโยบายของรัฐบาล ส่วนอัตรากว้างมรดกของญี่ปุ่นปัจจุบันจัดเก็บอัตราร้อยละ 10% - 55% อัตรากว้างมรดกมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศ และนโยบายของประเทศ ฟิลิปปินส์ปัจจุบันจัดเก็บอัตราร้อยละ 5% - 20% อัตรากว้างมรดกมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาขึ้นอยู่กับสถานะทางเศรษฐกิจของประเทศ และนโยบายของประเทศ ซึ่งการจัดเก็บภาษีแบบอัตราก้าวหน้า (Progressive Rate) จะทำให้ทรัพย์สินไม่กระจุกตัวอยู่เฉพาะผู้ที่มีฐานะร่ำรวยเท่านั้น สร้างความเป็นธรรมในการจัดเก็บภาษีมรดกระหว่างผู้มีหน้าที่เสียภาษีมรดกด้วยกัน

ตามพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ.2558 ทรัพย์สินที่อยู่ในบังคับที่ต้องเสียภาษีมรดกส่วนมากเป็นทรัพย์สินที่มีการจดทะเบียน ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์สำหรับการตรวจสอบและการเรียกเก็บภาษีมรดกอัน ได้แก่ อสังหาริมทรัพย์ หลักทรัพย์ตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เงินฝากหรือเงินอื่นใดที่มีลักษณะอย่างเดียวกันที่เจ้ามรดกมีสิทธิเรียกร้องอนคินหรือสิทธิเรียกร้องจากสถาบันการเงินหรือบุคคลที่ได้รับเงินนั้นไว้ ยานพาหนะที่มีหลักฐานทางทะเบียนทรัพย์สินทางการเงินที่กำหนดเพิ่มขึ้น โดยพระราชกฤษฎีกา จะสังเกตได้ว่าทรัพย์สินที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมรดกตามพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ.2558 มิได้จัดเก็บจากทรัพย์สินทุกชนิด

ของเจ้ามรดก โดยเฉพาะสังหาริมทรัพย์และเงินสดที่อยู่ในต่างประเทศได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีมรดก ซึ่งเป็นช่องโหว่ของกฎหมายที่ทำให้เป็นช่องทางหลบเลี่ยงภาษีได้เป็นอย่างดี ผู้ที่มีความรู้ทางด้านกฎหมาย และภาษีมักจะใช้วิธีการหลบเลี่ยงภาษีเพื่อให้ไม่ต้องเสียภาษี หรือเสียภาษีน้อยที่สุด โดยวิธีการที่เจ้ามรดกเปลี่ยนทรัพย์สินที่มีการจดทะเบียนควบคุมเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีจดทะเบียนควบคุมเพื่อไม่ต้องเสียภาษีมรดก เนื่องจากตรวจสอบการมีอยู่ของทรัพย์สินยาก เช่น ผู้ที่มีทรัพย์สินเป็นที่ดินจำนวนมากๆ หลายแปลง เมื่อที่ดินมีราคาสูงขึ้นก็จะขายที่ดินบางส่วน และนำเงินที่ได้จากการขายที่ดินไปซื้อทองคำ เพชร นิลจินดา เครื่องประดับสะสมแทน ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีมูลค่ามากและทรัพย์สินเหล่านี้ไม่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมรดก เมื่อคนเสียชีวิตทายาทผู้รับมรดกก็ไม่ได้นำทรัพย์สินเหล่านี้มาคำนวณเป็นฐานภาษีเพื่อเสียภาษีมรดก หรืออาจเปลี่ยนทรัพย์สินที่มีรูปร่างเป็นทรัพย์สินที่ไม่มีรูปร่าง เช่น นำเงินที่ได้จากการขายที่ดินไปซื้อทรัพย์สินทางปัญญา เป็นต้น ทรัพย์สินทางปัญญาได้แก่ ลิขสิทธิ์ สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า สิทธิประโยชน์ต่างๆ ที่สามารถคำนวณเป็นเงินได้ เช่น สิทธิในตัวเงิน เช็ก พันธบัตรรัฐบาล สลากออมทรัพย์ หรือตั๋วสัญญาใช้เงิน เป็นต้น ทรัพย์สินเหล่านี้ไม่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมรดกทั้งสิ้น ซึ่งเป็นทรัพย์สินหรือสิทธิประโยชน์ที่มีมูลค่ามหาศาล หรือโยกย้ายเงินฝากจากสถาบันการเงินภายในประเทศไปฝากยังสถาบันการเงินในต่างประเทศ เนื่องจากเงินฝากในสถาบันการเงินที่อยู่ต่างประเทศไม่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีการรับมรดกเช่นกัน ทำให้เงินเกิดการรั่วไหลออกไปยังต่างประเทศเป็นจำนวนมาก ส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ

ระบบการจัดเก็บภาษีมรดกของสหรัฐอเมริกากำหนดให้ทรัพย์สินที่อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมรดกได้แก่ ทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้ามรดกที่มีอยู่ในขณะที่เจ้ามรดกถึงแก่ความตายไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะอยู่ภายในประเทศหรือภายนอกประเทศก็ตาม รวมถึงเงินที่ได้จากการประกันชีวิต หลักฐานการเป็นหนี้ต่างๆ ที่เจ้ามรดกครอบครองอยู่ การชำระหนี้ล่วงหน้าที่มีมูลหนี้เกิดขึ้นในขณะที่เจ้ามรดกถึงแก่ความตาย ผลประโยชน์ของเจ้าของรวมหรือผลประโยชน์ธุรกิจในรอบครัว จึงทำให้ปัญหาการหลบเลี่ยงการเสียภาษีมรดกกระทำได้ค่อนข้างยาก นอกจากนี้ สหรัฐอเมริกายังมีมาตรการป้องกันการหลบเลี่ยงภาษีเรียกว่าหลัก “Assignment of income Doctrine” คือ ผู้มีหน้าที่เสียภาษีไม่มีสิทธิที่จะจำหน่ายทรัพย์สินของตนให้แก่ผู้อื่น โดยมีเจตนาเพื่อที่จะหลบเลี่ยงภาษีของตนเองได้

สำหรับญี่ปุ่นกฎหมายภาษีมรดกของญี่ปุ่นกำหนดให้มีการจัดเก็บภาษีมรดกจากทรัพย์สินทั้งหมดของเจ้ามรดกที่มีอยู่ในขณะที่เจ้ามรดกถึงแก่ความตายทั้งที่มีรูปร่างและไม่มีรูปร่างที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ และสังหาริมทรัพย์ รวมถึงผลประโยชน์อย่างอื่น เช่น ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการประกันชีวิต ผลประโยชน์ที่ได้รับเนื่องจากการตายของเจ้ามรดก เป็นต้น ไม่ว่าทรัพย์สินหรือ

ผลประโยชน์อย่างอื่นนั้นจะอยู่ภายในประเทศหรือภายนอกประเทศ และไม่ว่าทรัพย์สินนั้นจะมีหลักฐานทางทะเบียนหรือไม่ก็ตาม กรณีที่ผู้รับมรดกเป็นผู้มีสัญชาติญี่ปุ่น และมีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศญี่ปุ่น หากได้รับมรดกมาโดยพินัยกรรมจะต้องนำทรัพย์สินที่ได้รับมานั้นมารวมคำนวณเพื่อเสียภาษีมรดกด้วย ไม่ว่าจะทรัพย์สินนั้นจะตั้งอยู่ภายในประเทศหรือภายนอกประเทศก็ตาม แต่หากเป็นกรณีที่ผู้รับมรดกมีสัญชาติญี่ปุ่นแต่มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศญี่ปุ่นได้รับมรดกที่อยู่ในประเทศญี่ปุ่นและที่มีได้ภายในประเทศญี่ปุ่น จะต้องเสียภาษีเฉพาะทรัพย์สินที่อยู่ภายในประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น จะเห็นได้ว่าสหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นจัดเก็บภาษีมรดกจากทรัพย์สินทุกชนิดที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้ามรดกในขณะที่เจ้ามรดกถึงแก่ความตาย นอกจากนี้ สหรัฐอเมริกาและญี่ปุ่นยังมีการจัดเก็บภาษีการให้ควบคู่ไปกับการจัดเก็บภาษีมรดกโดยจัดเก็บในอัตราที่ใกล้เคียงกับภาษีมรดก เนื่องจากการจัดเก็บภาษีการให้ควบคู่ไปกับการจัดเก็บภาษีมรดกทำให้การจัดเก็บภาษีมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และภาษีการให้ยังเป็นเครื่องมือที่ดีในการป้องกันการหลบเลี่ยงภาษีได้เป็นอย่างดี โดยสามารถป้องกันมิให้เจ้ามรดกทำการโอนทรัพย์สินของตนไปให้กับบุคคลอื่นหรือบุคคลภายในครอบครัวเดียวกัน หรือบุคคลที่เป็นเครือญาติกันเป็นการกระจายทรัพย์สินเพื่อเป็นการหลบเลี่ยงการเสียภาษีมรดก หรือเสียภาษีมรดกให้น้อยที่สุด ทำให้หลบเลี่ยงภาษีได้ยาก จึงถือได้ว่าเป็นมาตรการที่สามารถลดการหลบเลี่ยงภาษีได้เป็นอย่างดี

สรุป การจัดเก็บภาษีมรดกของไทยตามพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ.2558 นั้นยังมีช่องโหว่ช่องว่างทางกฎหมายอยู่มาก หากรัฐบาลไทยมีเจตนารมณ์ที่จะใช้มาตรการทางภาษีโดยจัดเก็บภาษีมรดก เพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม สร้างความเป็นธรรม อย่างแท้จริง ควรที่จะต้องแก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติภาษีการรับมรดก พ.ศ.2558 อย่างเร่งด่วน โดยยกเลิกการจัดเก็บภาษีมรดกจากผู้รับมรดก และให้จัดเก็บภาษีมรดกจากกองมรดกแทน โดยให้ผู้มีหน้าที่เสียภาษีมูลีทธิหักค่าใช้จ่าย ค่าลดหย่อน และเครดิตภาษี เพื่อเป็นการบรรเทาภาระภาษีของผู้มีหน้าที่เสียภาษี ทำให้การจัดเก็บภาษีมรดกเท่าเทียมเป็นธรรม และลดความเหลื่อมล้ำในสังคม นอกจากนี้ รัฐสามารถจัดเก็บภาษีมรดกได้อย่างมีประสิทธิภาพดีกว่าการจัดเก็บภาษีมรดกจากผู้รับมรดก และควรจัดเก็บภาษีมรดกจากทรัพย์สินทุกชนิดที่เจ้ามรดกมีอยู่ในขณะที่เจ้ามรดกถึงแก่ความตายทั้งทรัพย์สินที่อยู่ในประเทศและต่างประเทศ และนำการจัดเก็บภาษีการให้โดยเสน่หามาใช้ควบคู่กับการจัดเก็บภาษีมรดก รวมถึงสร้างทัศนคติที่ดีและปลูกจิตสำนึกให้ประชาชนสมัครใจในการเสียภาษี ทั้งนี้ เพื่อป้องกันการหลบเลี่ยงภาษี

